

INDIANKLUBBEN i SVERIGE
c/o Bertil Thörn
Bendzgatan 25
SE-256 57 Ramlösa
Sweden

hemsida: www.indianklubben.org
kontakt : info@indianklubben.org
Plusgiro: 32 57 43 - 3
tel : +46 42 29 13 61
mob. : +46 70 532 96 89

HEJ ALLA INDIANINTRESSERADE

Indianklubbsnoteringar nr 20, 2013

ansvarig utgivare: Bertil Thörn
utgivningsdatum: 2013-10-04

*Ni som får det här informationsutskicket via E-post får det för att ni är medlemmar i INDIANKLUBBEN, eller att ni vid något tillfälle på annat sätt har visat intresse för Nordamerikas indianers kultur eller historia.
Om ni inte längre vill ha dessa utskick meddela mig då det via ett mail eller enkelt postkort, brev eller per telefon*

HEJ

Tallbit är en fågelart som inte är så vanlig hos oss här nere på sydvästkanten. Men i förra veckan hade vi en flock med ett dussintal fåglar här som på två dagar fullständigt rensade vår bergtall. Det låg utätta kottar spridda över hela rabatten och ute på trottoaren, så det blev storstädning i all hast. Det är trots allt trevliga fåglar och skojigt med sådant som inte är så vanligt. Gråsparvarna tittar man ju knappast på längre. Men det var märkligt för det verkade enbart vara honor i flocken. Inte en enda rödfärgad hane syntes till. I och för sig skulle det naturligtvis kunna ha varit några unga hanar med, men dem och honorna kan åtminstone inte jag se skillnad på.

Till en början hade jag svårt att komma på vad det var för sorts fåglar. Korsnäbbar var det definitivt inte. Så jag satsar på att det var Tallbit. Men om det nu verkligen var Tallbit, varför fanns det inga rödfärgade exemplar med? Är det någon som vet om de vuxna hanarna inte får vara med i flockarna under den här tiden på året?

För övrigt så är hösten på ingång ordentligt. Förvisso inget riktigt stormoväder ännu. Och faktiskt inget regn att tala om heller. Det är nu så lite vatten i naturen, att Lussebäcken nästan är torr. Kommer det inget regn snart, så blir där ingen stigning av öring i år heller. Och det är ju tråkigt. Samtidigt är det ju bra att man inte behöver slita så mycket på den nya regnjackan...

FÖREDRAG I DANMARK

I början av nästa år - närmare bestämt den 11 januari, 2014 - kommer jag att hålla ett föredrag i Köpenhamn för våra danska vänner i Dansk-Indiansk Förening (www.tipi.dk). Jag ska då visa en mängd bilder och berätta om vår medlemsresa, som vi gjorde 2008 till Sydvästern. Helle Coretto har meddelat mig, att även de av våra medlemmar som vill, gärna får ta sig till Köpenhamn och vara med och lyssna till den här nästan tre timmar långa framställningen. Tanken är att det ska börja klockan 12.00 och vi ska hålla till på Rødovregård, Kirkesvinget 1, 2610 Rødovre, i sydvästra Köpenhamn. Kaffe och tilltugg kommer att erbjudas.

Eftersom Helle vill veta i förväg hur många som kommer, ska vi ordna så att alla från vår sammanslutning, som vill komma, anmäler sig till mig i god tid. Men då det ännu är långt dit, så ska ni bara se det här som en förhandsinformation. Jag kommer att ta upp det igen, när vi har kommit lite närmare. Men ni kan ju ändå ha det i åtanke och ni får gärna redan nu ge mig en vink om ni tycker att det kunde vara trevligt att göra en liten utflykt till "byen". Naturligtvis är det inte bindande på det här stadiet.

IROKESUTSTÄLLNINGEN I BERLIN

Det är nu klart att vi blir nio medlemmar som tillsammans åker till Berlin sista veckan i november för att se den stora Irokesutställningen. Samtidigt passar vi på att besöka Etnologiska Museet för att se deras indianska utställning och så är det ju julslyktningstider i Berlin. Något som enbart det i sig självt kunde ha varit en anledning att åka dit.

Den här stora Irokesutställningen har tidigare visats i Bonn och från det tillfället har jag snappat upp följande övervägande positiva omdöme från en som borde veta:

Exhibition: On the Trails of the Iroquois

I saw this exhibition with my 11-year old son yesterday in Bonn -- a four-hour trip each way, but worth the time and the effort at least for me: this is easily the most comprehensive collection and presentation of things Haudenosaunee ever to be seen in Germany so far. Or elsewhere, for that matter. The fact that the Seneca

Art Project in the 1930s left so many reconstructions and reminiscences of earlier arts and crafts is of course an historical factor that aided the curators, but the wide variety of artifacts and documents brought together from North America and a variety of European countries including Russia is still amazing. There are a number of gems and rarities -- the Iroquoian show troupe members on 1920s postcard photographs from Munich, all decked out in the obligatory 'indian' headdresses. The treaty of 1701 at the end of the Beaver Wars and the years of fighting the French. Some items remain puzzling -- are the bows and arrows in fact sports and children's toys? With their wooden tips they couldn't have been used for serious hunting. A bit more on military strategies might have been helpful to explain, how and why the Iroquois managed to keep their position of power between the Colonial forces for so long. Their early acquisition of guns from the Dutch, and formation of rifle units. Or else the fact that in Pontiac's Rebellion Iroquoian and Wendat/Huron fight side by side, but then the whole topic of trans-tribal alliances still needs research. And I might have provided a couple of old copies of the Akwesasne Notes. Never mind.

The exhibition is quite big anyway -- anyone wanting to see everything in detail should count on at least three hours, and allow for breaks. And unfortunately, the whole setup and layout is a lot more scholarly and conservative than the Iroquoian warrior and his graphic-story background at the entrance makes one assume: There is very little for even an interested 11-year old to keep his attention focused for hours and hours of showcases upon showcases and gargoylish museum wardens to ward him off any painting that he came closer to than a foot-length distance -- maybe, Upon second thoughts, it is a good idea that the measly museum shop did not sell replicated war clubs (but all sorts of junky books and movies, and the very detailed and highly recommendable catalogue only in German).

It is to be hoped that the traditional-style Longhouse erected outside on the premises somehow goes along to Berlin; it is absolutely magnificent and for once kids can sit on the mats and touch things - if they still dare to do that after the experience in the museum. Also, the Bonners charged extra for a visit inside; not a nice move after you have shelled out 16.- € for two family members already.

Summary: definitely worth the visit, but as an educational experience more arduous than would have been absolutely necessary.

Prof. Dr. Wolfgang Hochbruck
Dept. of English / North American Studies
Albert Ludwigs University Freiburg
Rempart St. 15
D-79098 Freiburg
Germany

SENECA ARTS AND CRAFTS PROJECT

Det "Seneca Arts Project" som professor Hochbruk nämner, var ett sysselsättningsprojekt som bedrevs på två senecareservat under 1930-talet och som resulterade i en mängd nytillverkade hantverksprodukter, vilka har kommit att bli till något av en standardmall för vad som i dag betraktas som "typiskt Seneca".

The Indian Arts Project (1935 - 1941)

Under den stora depressionen på 1930-talet fanns det knappast några arbetstillfällen för Haudenosaunee-folket. De som ändå hade några jobb fick dela med sig av sina inkomster till sina släktingar. Några fick dock arbete i statligt finansierade program som skapats inom ramarna för de statliga stöd som utgick till stammarna.

Rochester (NY) Museums direktör Arthur C. Parker, en sonson till Ely S Parkers bror, skapade ett projekt för att hjälpa sina Seneca släktingar och vänner. Med federala medel tillgängliga via Arbetsunderstödsadministrationen startade Parker det indianska konstprojektet. Programmet anställde indianer från Tonawanda och Cattaraugus reservaten för att framställa kopior av objekt från folkets tidigare vardag, vilket gav jobb till Senecas, samtidigt som det byggde upp en samling för museet.

Från 1935 till 1941 arbetade 31 kvinnor och män från Tonawanda, och under 1935 39 personer från Cattaraugus, för \$0.50 i timmen och producerade tillsammans då nästan 6.000 objekt. Arthur Parker hade strikta idéer om produkternas utformning och kvalitet. Samtidigt etablerade han standarder för stilar och mönster som kvalificerade de tillverkade produkterna som Seneca-standarder. Något som

därför i dag alltså betraktas som "typiskt Seneca.". De här föremålen hamnade på Rochester Museum, där de användes i utställningar eller skickades ut till skolor som en del av Parkers vandringsutställningar. Parker tillhandahöll också några av dessa föremål till andra museer över hela USA i utbyte mot andra indianska föremål, som han kunde ställa ut i Rochester.

Det som producerades var träsniderier, pärlarbeten, silversmycken och andra accessoarer, korgar, majscolvsdockor, samt mer än 200 stafflimålningar illustrerande ceremonier, traditionella historier, historiska händelser och dagliga aktiviteter i dessa människors liv. Deltagarna såg sig som återerövrare och förnyare av Senecaindianernas traditioner och värderingar. Något som tidigare främst bevarats muntligen, men som nu alltså avbildades i målningar och i träsniderier. Pärlbroderare återskapade mönster som varit vanliga i området kring Tonawanda vid 1700-talets slut. Mönster som man kunde se i andra samlingar. Det här var ett arbete som gav dem en känsla av samhörighet med sina förfäder.

Varje föremål har dokumenterats med uppgifter om vem som utfört arbetet, vilka dagar personen arbetat på dem, kostnaden för material och arbete, hur många timmar det tagit att förfärdiga föremålet och vilka specifika material som har använts. På grund av denna utmärkta dokumentation, kan personal på Rochester Museum & Science Center hjälpa projektarbetarnas ättlingar att nu hitta material som deras föräldrar och andra förfäder använde sig av.

Parker hoppades att projektet skulle återuppväcka intresset för hantverket och att det skulle kunna vara en väg för deltagarna att kunna tjäna sitt uppehälle. Endast ett fåtal fortsatte dock med målning eller träsnideri som kunde säljas till samlare. Deras arbete är dock fortfarande en av de bäst dokumenterade samlingarna av Senecaföremål i världen.

FÖREDRAG I YSTAD

Så är det nu också definitivt klart, att vi ska hålla ett medlemsmöte i Ystad den 2 maj 2014. Har just fått bekräftelse från Pär Bjelvenhammar, på Klostermuseet i Ystad, att lokal är bokad för oss den 2 maj. Om intresset blir tillräckligt stort kommer vi även att ha tillgång till lokalen den 3 maj för en repris av programmet. Lokalen är nämligen begränsad till max 40 personer och även intresserade utanför Indianklubben kommer att bjudas in.

Då även det här arrangemanget ännu ligger långt borta i tiden kommer vi att återkomma med mera detaljer senare. Men så mycket kan vi i alla fall nämna, som att det kommer att bli ett antal föredrag på temat "Indiansk andlighet", samt att vi ska se Christer Lindbergs fotoutställning, som då visas i Klosterkyrkan. En utställning som visserligen inte direkt handlar om indianer, men består av många bilder, av vilka en del är tagna under våra medlemsresor i USA och som nu är arrangerade så, att de på ett eller annat sätt också återknyter just till temat "Indiansk andlighet" - ett mycket spännande ämne.

IDÉER FÖR HEMSIDAN

Som ett svar på mitt upprop från föregående utskick, att jag ville veta, vad ni skulle vilja se på hemsidan, kom det ett svar från Leif Hansson i Laholm som föreslog en tipsruta om nya filmer och var man kunde köpa dem.

Men då "nya" filmer bara är "nya" just när man skriver om dem, så skulle jag inte vilja bygga upp en lista som stadigvarande ska ligga på hemsidan, men ändå ha rubriken just "Nya filmer". I stället tror jag att jag föredrar att bygga på den tabell som redan finns med filmrecensioner. (Se under fliken "Böcker / Filmer" och underrubriken "Länk till filmrecensioner"). Och i första hand då föra in alla filmer (som jag - eller ni - känner till). Eventuella recensioner får sedan byggas på efter hand.

Det kommer att dröja ett litet tag innan jag har byggt ut listan. Men titta in på fliken "Böcker / Filmer" och underrubriken "Länk till filmrecensioner" med jämna mellanrum, så ska det snart dyka upp en utvidgad lista. Där kommer då att finnas (huller om buller - jag har inte bestämt någon sorteringsordning ännu) alla tänkbara filmer som har med indianer eller med Westernhistorien och den tidsepoken att göra. Kanske vi undviker de rena pang-pang-filmerna och i stället säger att det bör ha någon koppling till indianer, eller indiankrigshistoria. Kanske också till koloniseringen och utvecklingen av Western även om det inte direkt innefattar några indianska händelser. Tror dock inte vi behöver vara så strikta här. Tycker ni att en film ska vara med så tar vi med den.

Där kommer att finnas såväl dokumentärer som spelfilmer. Och det kommer att vara såväl kvalitetsfilmer som kalkonrullar. Hur vi sedan ska klassa dem får vi försöka hitta på ett system för. Där kommer nämligen att finnas en hel mängd filmer som jag inte själv har, eller ens har sett - och för den delen - aldrig kommer att se. Så kanske får vi hjälpas åt att gradera dem på något sätt. Regelrätta recensioner ska naturligtvis skrivas i den mån jag hinner med och har underlag för att göra det. Även här får ni gärna hjälpa till att skriva egna omdömen eller - gärna - kompletta recensioner. I en hel del fall skulle man kanske kunna nöja sig med att kopiera sådana recensioner som andra har skrivit och som finns på Internet. Det är heller inget som hindrar att vi efterhand justerar eller uppdaterar de redan skrivna recensionerna. Jag tycker till och med att det vore jättebra om ni själva ville kommentera de recensioner jag lägger in och påtala ytterligare synpunkter, eller till och med redovisa avvikande uppfattningar. Alla uppfattar ju inte en film på samma sätt. Och får vi med olika synpunkter så blir det ju så mycket bättre.

Var man kan köpa filmerna kan läggas till antingen direkt i tabellen, vilket (om det finns ett flertal inköpskanaler) kanske kan bli alltför omfattande,. Eller så kan det införas i tabellform i själva recensionen.

Ge mig gärna era synpunkter, idéer och önskemål, så att vi får med det från början och slipper ändra formerna alltför många gånger..

ETT RESEMINNE

En av de medlemmar, som varit med i vår lilla sammanslutning från tidig början, har också varit en flitig Amerikaresenär. Under dessa resor har det naturligtvis hänt ett och annat. Det här är ett av de tillfällen då en sådan händelse inträffade. En händelse som faktiskt har ett samband med det vi har berättat om i några av de senaste utskicken. Nämligen de oroligheter som inträffade vid Wounded Knee 1890, när indianer ingående i ockupationsstyrkan tog över det lilla museet, som paret Gildersleeve under många år hade byggt upp. Så här berättar han:

Jo, 1984 var vi i Mellanvästern och körde runt. Vi hamnade så småningom i Deadwood. Det här var ju innan man renoverade och byggde om staden till det mini Las Vegas som det nu är - trist... Då var det fortfarande en stad med genuina barer och antikbodas. I en sådan hängde, vid taket, en sliten tomahawk. Jag dristade mej att fråga om den var till salu. Vilket den mycket sympatiska innehavaren, något överraskande, kunde tänka sig.

Vi gjorde upp om pris, han slog in den och jag betalade. När allt var klart frågade jag huruvida han visste något om tomahawken. Affären var ju avklarad, så han kunde ju mycket väl, kort och gott, ha sagt - tyvärr inget?. Men det gjorde han inte, utan berättade utan omsvep, om Wounded Knee 1873 och hur föremål då stals och fördes bort från museet. Han berättade också om att, det flera år senare pågick vägarbeten i omgivningarna och att arbetarna då grävt fram ett paket med diverse föremål av skinn, vilka var helt förstörda, samt denna tomahawk.

När jag gick ut därifrån med mitt paket, kunde jag inte friskriva mig från tanken... vore det här något som skulle kunna jämföras med häleri? Kändes bra då, att vi redan hade varit i Pine Ridge och inte var på väg dit... Men det kan ju inte hjälpas att funderingen dök upp i hjärnan, om vem det var som egentligen borde vara den rättmätiga ägaren till det här föremålet?

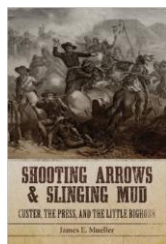
Okey, det borde kanske ändå vara preskriberat nu... eller?

Nåja, något år senare var jag i Washington DC. På Department of the Interior Museum satte jag några trevliga tjänstemän i arbete med lite utredningsarbete, för att se om man eventuellt skulle kunna spåra någon tidigare ägare. Men det ledde inte till någonting. Det här var ju långt före tiden med Google. Så jag intalade mig själv, att det här nu ändå kunde anses vara preskriberat... Jag hade ju trots allt gjort vad jag kunde för att spåra föremålet utan att lyckas få fram några mera uppgifter om det. Därför kände jag, att jag nu med gott samvete kunde fortsätta att trivas med tomahawken som ändå visat sig ha en så spännande bakgrund.

BÖCKER OM SLAGET VID LITTLE BIGHORN

Är det någon som händelsevis saknar böcker om det berömda slaget vid Little Bighorn den 25 juni 1876? I så fall finns det nu ytterligare några att hålla ögonen på. Först två nummer från University of Oklahoma Press.

- **Shooting Arrows And Slinging Mud; Custer, the Press and the Little Bighorn;** av James E. Mueller.

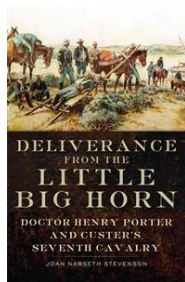

James E. Mueller har här grävt djupt i den stora mängden av dåtidens tidningar för att analysera hur pressen rapporterade om händelsen vid Little Bighorn. Här finns allt från såväl bloddrypande och grymma beskrivningar som texter innehållande tämligen fritt fantiserande. Men även sådana som innehåller en god del av humor och så naturligtvis fakta av stort intresse.

Mueller presenterar i detta verk en unik sammanställning av det som skrevs i tidningarna om de dramatiska händelser som då chockade den amerikanska publiken.

272 sidor; 12 s/v illustrationer; \$29:95 i inbundet utförande. Kommer att kosta 274:- SEK hos Adlibris när den ges ut i oktober, 2013.

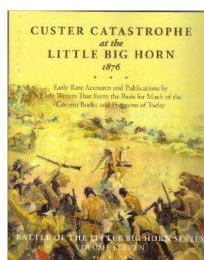
- **Deliverance From The Little Big Horn; Doctor Henry Porter and Custer's Seventh Cavalry;** av Joan Nabseth Stevenson.

Av de tre läkare som medföljde Custer's Sjunde Kavalleriregemente i juni 1876 var det endast den yngste, den då tjugooåttåriga Henry Porter, som skulle komma att överleva den dramatiska händelsen vid Little Bighorn River.

Men doktor Porters krighistoria tar oss vidare bortom själva stridens dramatik. Hans berättelse om soldaternas förmåga att utstå svåra umbäranden och om hur arméns läkare med både uppfinningsrikedom och klarsynthet, men med närmast obefintliga medel, ändå lyckades undsätta sina drabbade kamrater, förmedlas här till oss av Joan Nabseth Stevenson på ett sätt som faktiskt öppnar upp ett nytt fönster till den här närmast sönderskrivna händelsen, där hon med hjälp av Porters ord återger för oss truppernas desperata kamp för överlevnad både under och efter den våldsamma striden.

232 sidor; 19 s/v illustrationer; \$24:95 i inbundet skick och \$19:95 som paperback om man köper från förlaget; \$17:76 respektive \$15:49 från Amazon; 155:00 SEK inbunden från Adlibris, där den redan finns utgiven.

Ännu en speciell utgåva kommer så från "Custer-specialisten" Richard Upton, i El Segundo, Kalifornien. Hans böcker är alltid mycket speciella, mycket välproducerade i små utgåvor och därmed mycket dyra. De här utgåvorna kommer att vara framtidens samlarobjekt.

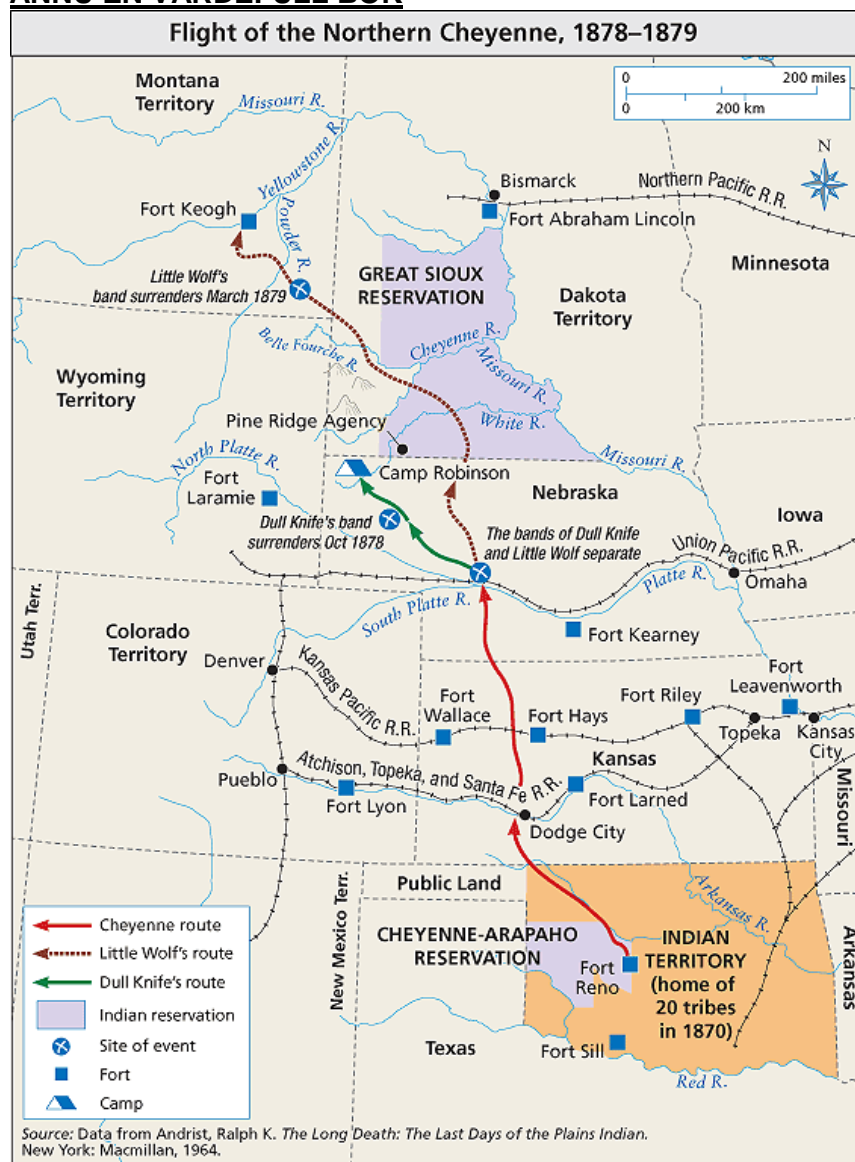
I den här utgåvan, som är nummer 11 i hans "Battle of Little Bighorn Series", sammanställer han en stor mängd ovärderliga primära dokument från i stort sett allt som skrevs i samtida tidningar. Men han inte bara ger oss själva tidningsklippen, utan han analyserar dem och skriver omfattande fotnoter, förklaringar och förtydliganden. Här får vi alltså serverat i stort sett allt det primära material som ännu finns i gamla tidningsarkiv. Material som vi som enskilda privatpersoner förmodligen aldrig skulle kunna få tag i på något annat sätt. Boken har fått titeln:

- **Custer Catastrophe at the Little Bighorn 1876;** sammanställd och kommenterad av Richard Upton.

204 sidor; 24 foton samt kartor; \$55:00 i inbundet skick, \$150:00 för en signerad och numrerad specialutgåva i endast 50 exemplar, vid köp från förlaget. Man brukar som regel kunna köpa Uptons böcker även hos Bob Reece på Friends of the Little Bighorn, men den här utgåvan har jag faktiskt inte sett ännu hos honom, trots att boken nu är ett år gammal.

Inte heller går det att köpa den varken från Amazon eller från Adlibris. Så det här får ses som en svåråtkomlig bok. Men för de verkliga specialisterna närmast oundgänglig, skulle jag vilja påstå.

ÄNNU EN VÄRDEFULL BOK

Det jag just nu läser är en bok av Alan Boye med titeln: **Holding Stone Hands: On the Trail of the Cheyenne Exodus**. Boken, från University of Nebraska Press, kom först ut i augusti 1999. Mitt exemplar är från en andra utgåva, också den dock från 1999. Alan Boye, som är professor i engelska vid Lydon State College, i Vermont, har skrivit en helt underbar blandning av historia och reseskildring. Det historiska ämne han valt att skildra och analysera är en dramatiska händelse från år 1878, när omkring 300 Nordcheyenner, män, kvinnor och barn, under ledning av Dull Knife och Little Wolf, helt enkelt rymde från en förödande tvångsinternering på ett reservat i Oklahoma. Illa behandlade, lurade, utnyttjade, drabbade av svält och sjukdomar på reservatet, hade indianernas ledare, efter att gång på gång påtalat den omänskliga behandling de utsattes för, till slut låtit meddela reservatsledningen, att de inte stod ut längre utan tänkte lämna reservatet och återvända till sina gamla hemtrakter i Montana. De betonade att det här inte var något uppror och att de bara helt fredligt ville återvända hem...

Trots det verkar myndigheterna ha blivit helt tagna på sängen när indianerna bara plötsligt en morgon var borta. Man visade heller ingen som helst förståelse för vad indianerna gjort, utan stämplade dem direkt som upproriska rebeller och sände ut ett flertal stora arméstyrkor för att stoppa dem och återföra dem till reservatet.

Det hela resulterade i en hänsynslös jakt på de frihetslängtande indianerna, som trots militärens överlägsna resurser, ändå lyckades att närmast osedda ta sig hela

vägen tillbaka till sina gamla hemtrakter uppe i norr. Dock inte utan stora vedermödor och enorma uppoffringar. En grupp klarade sig de 100 milen upp till Fort Robinson i Nebraska, medan en annan grupp tog sig hela 150 mil. ända upp till Fort Keogh i Montana.

För att skriva den här boken har Alan Boye själv fotvandrat i dessa indiagrupperns fotspår samma väg som de tog och det här är hans berättelse om den vandringen. En vandring som han under större delen gjorde tillsammans med några av dessa indianers egna efterkommande. Berättelsen är en beskrivning av indianernas kamp och umbärande under denna långa flykt, men också hur Boye själv upplevde landet, platserna, människorna han mötte och den enorma fysiska påfrestning en sådan vandring innebar. Samtidigt beskriver han de känslor som hans cheyenneindianska medvandrare upplevde och förmedlade. Det hela har blivit till en mycket gripande och känslös berättelse, samtidigt som det ger historien om cheyennernas flykt en helt annan dimension, än den man får när man läser de i och för sig historiskt korrekta historieböckerna. Här finns nämligen även den mänskliga aspekten med och man tycker sig ibland nästan förstå hur indianerna kände sig, plågades av rädslan, tröttheten, men också hur deras okuvliga hemlängtan ändå drev dem framåt så länge de bara orkade stå på benen.

Slutomdömet om den här boken får bli, som en annan av våra medlemmar uttryckte det, "så här ska en reseskildring skrivas"! Jag kan bara komplettera med att säga - Läs den!

PRESS STOPP!!! USA EVENTUELLT PÅ VÄG MOT KONKURS!

Då vi är mycket måna om att på alla plan vara politiskt obundna, brukar vi aldrig ta upp några frågor som har ett direkt politiskt innehåll. I det här fallet vill vi därför klargöra att vi på intet sätt tar ställning för eller emot något. Men det kan väl knappast ha undgått någon att USA åter igen har hamnat i ett politisk-ekonomiskt krisläge, i och med att Republikanerna i Representanthuset nu har föresatt sig att stjälpå den sittande regeringen genom att vägra godkänna den framlagda budgeten.

Vart det här tar vägen återstår att se. Men när det här skrivs (tisdag) är situationen så pass akut att presidenten har beordrat all "icke nödvändig" statlig verksamhet att stänga. 800 000 statligt anställda har alltså fått gå hem utan betalning.

Bland de funktioner som på det här viset drabbas och alltså stänger all verksamhet, är delar av den personal på Inrikesdepartementet som handlägger indianska frågor (Bureau of Indian Affairs). Det här kommer att få konsekvenser för många indianska stammar, om inte en lösning kommer till stånd snabbt och indianska ledare har redan varit ute och hissat varningsflagg. Från ett inlägg i tidningen "Indian Country Today" saxar vi följande:

Government Shutdown Frustrates Tribal Leaders

Rob Capriccioso 10/1/13

The federal government has a trust responsibility to tribes and their citizens. It is a unique relationship, which means there will be unique – and painful – consequences as a result of the government's current shutdown, tribal leaders say.

The shutdown, which began at 12:01 a.m. on October 1, occurred because U.S. House Republicans passed several short-term continuing resolution budgets that included provisions to delay and/or defund portions of the Affordable Care Act, widely known as Obamacare. Both the Democratic Senate and White House would not agree to those provisions, which set the stage for the first federal shutdown in 17 years.

Tribal leaders, widely tired of political games surrounding the federal budget – as well as the profound impacts of ongoing sequestration – are frustrated, to say the least.

“What is just partisan game playing in Washington, D.C. is a battle for survival in Indian country where many of us barely subsist,” said Edward Thomas, president of the Central Council of Tlingit and Haida Indian Tribes. “Many of our 28,000 tribal citizens live at the very edge of survival and depend upon our tribe's ability, with federal funding, to provide critical human services.

“Any interruption in federal funding, especially for a self-governance tribe like ours without gaming or other substantial economic development, means we must borrow money – from an expensive line of credit we cannot afford – to meet our payroll obligations to child welfare workers, to job trainers, to housing workers, and to natural resource subsistence protection,” Thomas said.

Ron Allen, chairman of the Jamestown S'Klallam Tribe, said he was disappointed in Republican House tea party members for insisting on defunding Obamacare as part of the budget process. “My way or the highway is not a way to run the federal government,” Allen said. “Tribal leaders have many frustrations with the federal government, but we try to find ways to make it work. That's what Congress needs to be doing.”

Allen predicted that the shutdown would be “devastating” for over half of the tribes he estimates do not have gaming or other enterprises to fall back on for funding during a federal shutdown. “So many of us – the majority – of tribes are dependent on federal resources,” he said. “It's going to be tough for the tribes.”

Dozens of tribal leaders have voiced similar concerns to officials with the Departments of the Interior, Health and Human Services, and other federal agencies that serve large amounts of American Indians, according to federal officials. The White House, heeding that concern, held a teleconference with some tribal leaders on September 30 during which administration officials blamed the House Republicans for the shutdown. Kevin Washburn, Assistant Secretary for Indian Affairs at Interior, also sent a letter to tribal leaders explaining the department's contingency plan.

The real impact on tribes will depend on how long the government is shuttered. It will stay closed until the House Republicans and Senate Democrats can agree on a plan to fund it.

At the U.S. Department of the Interior, 2,860 of 8,143 employees focused on Indian affairs will be laid off during this shutdown. At the Bureau of Indian Affairs (BIA) alone, the following programs will cease, according to the DOI.gov/shutdown website: management and protection of trust assets such as lease compliance and real estate transactions; federal oversight on environmental assessments, archeological clearances, and endangered species compliance; management of oil and gas leasing and compliance; timber

harvest and other natural resource management operations; tribal government related activities; payment of financial assistance to needy individuals, and to vendors providing foster care and residential care for children and adults; and disbursement of tribal funds for tribal operations including responding to tribal government request.

The situation is less dire at Interior for Indian affairs cutbacks than it had been during previous shutdowns in the 1990s, Interior officials said, because they have since implemented a forward-funding plan in the areas of education and transportation, which will keep the employees in those areas working. There is also a comparatively larger law enforcement staff that will remain on duty through the shutdown, and power and irrigation employees will be able to continue working to deliver power and water to tribal communities because their salaries are generated from collections, not appropriated funds.

Employees at the Indian Health Service (IHS), which provides direct health service to tribal citizens, will be largely unaffected by the shutdown. Under Department of Health and Service's shutdown plan, IHS will continue to provide direct clinical health care services as well as referrals for contracted services that cannot be provided through IHS clinics. On the negative side, "IHS would be unable to provide funding to Tribes and Urban Indian health programs, and would not perform national policy development and issuance, oversight, and other functions, except those necessary to meet the immediate needs of the patients, medical staff, and medical facilities," according to a plan released by the agency.

Chris Stearns, a Navajo lawyer with Hobbs Straus, said the current shutdown is another hit to the relationship between the federal government and tribes. "The trust responsibility, and the right to federal services, which Indian country has already paid for with its lands, will be diminished," he said of the current situation. He should know, having worked on Capitol Hill during the government shutdowns of the mid-1990s, which saw thousands of BIA employees laid off, and lease payments to tribes and individuals delayed.

Now, like a bad dream, it's happening all over again.

"Perhaps it might be fair, if during a shutdown, Indian tribes got to take back our lands in lieu of payments," Stearns said.

Det här är bara ett utdrag ur artikeln, men hela artikeln kan ni läsa här:

<http://indiancountrytodaymedianetwork.com/2013/10/01/government-shutdown-frustrates-tribal-leaders-151517>

PÅMINNELSE OM AKTIVITET PÅ ETNOGRAFISKA MUSEET I STOCKHOLM

Boksläpp: White Fox, Red Fox och White Eagle – tre pawnee-indianer på resa i Sverige 1874

White Fox långa resa

Onsdag 9 oktober 2013 kl 18:00

Bokförlaget Fri Tanke och Hagströmerbiblioteket släpper boken "**White Fox långa resa**", av Dan Jibréus. Här ges den amerikanska bakgrunden till pawneernas turné i Nordeuropa och deras resa skildras från ort till ort fram till det tragiska slutet i Göteborg och dess följder. Likaså behandlas efterspelet i modern tid och hur skinnet äntligen återlämnades till pawneerna på 1990-talet och fick en värdig begravning i Oklahoma.

Plats på museet: Stolpesalen Pris: 80 kr

På sommaren 1874 anlände en grupp ovanliga besökare till Sverige från Amerika. Gruppen bestod av tre pawnee-indianer, åtföljda av två svenska "cirkusdirektörer". De kom för att uppträda i sina vackra dräkter, med danser, prickskytte med pil och båge och kanske annat. Turnén tog dem genom England, Danmark, Norge och Sverige, men i Sverige insjuknade en av de tre, White Fox, och dog i Göteborg i januari 1875.

I stället för att låta de övriga två pawneerna ta hand om kroppen sändes den till Karolinska Institutet i Stockholm där den flåddes och huden delvis trädde över en gipsavgjutning. Sedan ställdes den makabra "bysten" ut till allmän beskådan.

White Fox' dräkt inköptes vid hans död och donerades till Göteborgs museum. Denna dräkt har utgjort ett av de centrala utställningsföremålen i vandringsutställningen "(O)mänskligt", som har väckt uppmärksamhet i hela landet och just nu befinner sig i Malmö.

Under kvällen hålls korta anföranden av Mikael Kurkiala och Dan Jibréus.

LÅT OSS TALA KLARSPRÅK...

Vill man leva längre så ska man inte slarva med vissa saker. Bland annat är det så att:

- en cigarr tar två minuter av ditt liv...
- ett glas whisky tar fyra minuter av ditt liv...
- en arbetsdag tar åtta timmar av ditt liv...

Det är ju då en jäkla tur att man är pensionär och inte behöver jobba! Men de där futtiga whiskyminuterna kan man väl bjuda sig själv på någon gång, ibland... kanske...

**Hälsningar
Bertil Thörn**